

Boodschappentassendag

Nieuwsbrief 9 januari 2011

Tuma Viela

Goede voornemens moet je niet te lang voor je uitschuiven... Gelukkig is het Tuma Viela team er altijd wel voor te porren om iets te ondernemen en zo besluiten we om meteen aan het begin van dit nieuwe jaar maar eens uit te proberen of we onze boodschappentassen aan de man/vrouw kunnen brengen. Omdat deze week de grote marktdag op zondag kwam te vallen (de grote markt in Tamale is er elke zesde dag) besluiten we deze kans te grijpen om te zien of we in de markt liggen met dit product. Om een beetje een aantal tassen te hebben sloven we ons de hele week enorm uit, werken we zelfs zaterdag 's middags door en uiteindelijk hebben we elk zo'n 5 tassen om te verkopen. Natuurlijk nemen we ook een paar schooltassen mee om die te laten zien en uit te kunnen leggen hoe men daar aan kan komen. Iedereen is uitgelaten als we er eindelijk klaar voor zijn en vastbesloten alles van de hand te doen... De groep verdwijnt meteen in de nauwe steegjes op weg naar de markt en ik ga met Ayisha op stap die vanwege haar grote tricycle de beter begaanbare wegen moet 'bewandelen'. Op de valreep slinger ik snel nog een zeildoek van 4 yards achter op haar kar, want je weet maar nooit en ook wij begeven ons tussen de auto's en de mensen door op weg naar de markt. Ayisha vindt het eigenlijk maar niets... Het liefst zit ze achter haar naaimachine en laat ons dit werk opknappen - verlegen als ze is- maar ze doet het geweldig! Dat had ik al gezien op de schoonmaakdag! Toen moest ze echt overgehaald worden, maar ze heeft een enorme charme over zich, weet heel goed wat ze moet vertellen en doet dat op zo'n innemende, natuurlijke manier dat ik merk dat ik alleen maar glimlachend naar haar kan kijken... Ongekend talent! Ik merk dat ik er vandaag meer moeite mee heb... Bekendheid geven aan de werkplaats, een prátje verkopen, dát kan ik wel maar dat is toch wel even wat anders dan de producten daadwerkelijk zelf verkopen! Ik verschuil me dan ook een beetje achter Ayisha's kar en achter het feit dat ik geen Dagbani spreek en laat de rest aan haar over...

We hadden afgesproken de boodschappentassen te verkopen voor 1 Gh.c per stuk. Daarmee krijgen we de kosten er lang niet uit maar we wisten al dat dat geen haalbare kaart zou zijn. Veel mensen vinden ze prachtig en staan versteld van het product, maar 1 Gh.c blijkt toch een hele uitgave te zijn voor een boodschappentas... Ayisha herhaalt dan steeds vriendelijk dat ze ook gratis te verkrijgen zijn maar dat dan de zakjes zelf aangeleverd moeten worden in de werkplaats en zo vervolgen we onze weg. Af en toe sluiten we aan bij onze collega's die we hier en daar tegenkomen en ook hun uiterste best doen, maar het valt niet mee... De schooltassen raakt iedereen snel kwijt... daar is wel belangstelling voor, maar de boodschappentassen zijn het niet echt... Ayisha en ik proberen het over een andere boeg te gooien en om wat meer op te vallen gooi ik het grote, opgevouwen zeildoek op mijn hoofd en dat werkt... Nieuwsgierig als de mensen hier zijn roepen ze ons en vragen wat ik daar bij me heb... Theatraal ontvouw ik het grote zeil en leg het midden op straat... Nu ben ik weer in mijn element want we hoeven dit niet te verkopen, laten het alleen maar zien en enthousiast begin ik als een echte marktstandwerker te vertellen

over de vele geweldige mogelijkheden waarvoor je dit doek kunt gebruiken, hoe het gemaakt wordt en dat dit één van de produkten is die in de werkplaats "Tuma Viela" te verkrijgen zijn... Ayisha vertaald alles in het Dagbani en er vormt zich een grote kring van belangstellende- en nieuwsgierige mensen om ons en het zeil op de grond heen. Er wordt aan gevoeld, heftig geknikt, aan getrokken om de sterkte ervan te testen en natuurlijk gevraagd hoeveel het kost. "Slechts 1 Gh.c per yard!" roep ik uit alsof het niets is en benadruk nogmaals het enorme arbeidsproces wat eraan vooraf gaat. Tot onze grote verbazing proberen verschillende mensen ons 4 Gh.c in de hand te drukken, maar Ayisha legt handig uit dat het alleen te bestellen is. Hier hadden we niet op gerekend! Snel gris ik een pen uit mijn tas, strijk een prop gebruikt papier glad die zich ook tussen de andere rommel in mijn tas bevindt, zoek een onbeschreven hoekje uit en noteer de namen, de aantallen yards, eventueel een telefoonnummer... en ik knipoog naar Ayisha...

We haasten ons naar het benzinstation waar we om half twee hebben afgesproken... Uitgeput zit iedereen daar bij elkaar, een lading boodschappentassen aan hun voeten... Het loopt niet zoals iedereen gehoopt had, maar we eten een hapje, peppen elkaar op en besluiten elkaar om 4 uur bij de werkplaats weer te ontmoeten. Ayisha en ik staan als eerste weer op, wij hebben immers een troef in onze handen en we gaan naar de plaats waar de marktlieden hun yams, rijst, bonen en al die andere levensmiddelen opslaan en verkopen vanuit gammele, kierende opslagplaatsen, opgetrokken uit resten golfplaat en scheve planken. Hier zijn we helemaal op onze plek en de mensen zien meteen de waarde van dit plastic doek wat het voedsel kan beschermen tegen regen en stof wat door de veelal verroestte en verrotte schuurtjes naar binnen komt... Binnen een mum van tijd hebben we 71 yards aan bestellingen (dat is bijna één derde van wat we het hele afgelopen jaar aan zeildoek hebben gemaakt!) en gaan we enthousiast naar de werkplaats terug. Dit moeten we eerst maar eens verwerken, we kunnen altijd terugkomen! Hier zit wel handel in! Met de verkoop slaan we meerdere spijkers op de kop! Zo kunnen we eindelijk eens een gat slaan in die grote hoeveelheid voorraad zakjes die we opgeslagen hebben, een beetje geld terugverdienen van de kosten die we maken en wellicht volgen meerdere mensen het voorbeeld van die grappige man op de markt, die onder grote hilariteit meteen driftig om zich heen de waterzakjes begon te verzamelen om kosteloos zo'n zeildoek in handen te krijgen!

Terug bij "Tuma Viela" praten we met elkaar nog wat na over hoe het ging en iedereen oppert dat als we dit nog eens gaan doen we in ieder geval meer schooltassen mee moeten nemen! We inventariseren de verkoop en het geld komt op een hoop te liggen: We verkochten 16 schooltassen en 24 boodschappentassen. Al met al 44 Gh.c. verdiend! Zo halen we de werkuren van twee extra middagen werken met elkaar er toch bijna weer uit! En dan nog die 71 Gh.c die we in het vooruitzicht hebben als we al die yards zeildoek gaan afleveren! Bovendien is de markt verkennen, letterlijk en figuurlijk, altijd goed! Hier leren we van! Wat werkt en wat niet... Natuurlijk kun je het na één keer nog niet zeggen en zouden we het vaker uit moeten proberen om er achter te komen wat in de markt ligt en wat niet, maar de kop is eraf! En de volgende weken een enorme hoeveelheid werk... maar morgen nemen we eerst een vrije dag... Dat hebben we vandaag óók verdiend!